

РЕШЕНИЕ

№ 26632

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4945** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Делото е образувано по жалба от О. П., [дата на раждане] гражданин на У., чрез адв. Т. Б., срещу Решение №5715/18.12.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отнета предоставената с различни решения "временна закрила" на оспорващия.
В жалбата се претендира че оспорващият живее на конкретен адрес от 05.10.2022г. и не е получавал съобщенията на ответника, в подкрепа представя договора за наем и приложенията към него, договорът бил със срок до 05.10.2026г. На същия адрес оспорващият получавал множество кореспонденция, поръчки от сайт, на същия адрес била получена и призовка от Министерството на вътрешните работи, получена от съпругата му А. С.. Претендира нарушение на процедурата за връчване, като счита, че уведомяването по пощата е незаконно, позовава се на чл.76, ал.1 ЗУБ. По изложени съображения претендира основателност на жалбата, а решението - незаконосъобразно като постановено при допуснати нарушения на административно-производствените правила и изискванията за съдържание - нарушение по чл.146, т.2 и т. 3 АПК. Не било посочено на какво точно основание е издадено обжалваното решение, с което не било спазено изискването за форма, единствено като причина, общо посочена счита чл. 17, ал. 5 ЗУБ - тази разпоредба посочвала четири основания за отнемане на временна закрила, но в оспореното решение не било посочено на кое от четирите основания е взето. В решението липсвали и фактически мотиви, а правните разпоредби били посочени общо и бланкетно. Като допуснати нарушения на административно-производствените правила като посочва конкретно: не уведомяване на оспорващия за започване на производството; не му е дадена възможност за

представяне на писмени възражения, нито да се възползва от правата си по чл.63 и чл.63а ЗУБ; органът самостоятелно и мотивирано не е преценил дали са налице основанията за издаване на оспорения акт. Възраженията по процедурата оспорващият обосновава със на задълженията на държавите членки по чл. 45 от Директива 2013/32/ЕС - за процедурните гаранции при вземане на решение за отнемане на международна закрила. Позовава се на съдебна практика - Решение на АССГ по адм.д. 2119/2023г. , на решението на Съда на ЕС по преюдициално дело C-159/21, относно довода, че единствено решаващият орган - компетентен по чл. 2, б. е) от Директива 2013/32 е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагане на членове 14 и 17 от Директива 2011/95/ЕС и едва след това да вземе решение. Този орган не може просто да приведе в действие решение, прието от друг орган, което е задължително по силата на национална правна уредба и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила или да отнеме международна закрила. Решаващият орган следвало да разполага с ялата релевантна информация и като я вземе предвид, да прецени самостоятелно фактите и обстоятелствата, за да определи съдържанието на решението с и да го мотивира в пълна степен, решаващият орган следвало да има свобода на преценка за да реши дали съображения, свързани с националната сигурност трябва да доведат до отказ от предоставяне на хуманитарна закрила или до отнемане на статута на бежанец, което изключва вероятността констатирането на заплахата за тази сигурност автоматично да предполага подобен отказ или отнемане на статут. Претендира, че след решението на Съда на ЕС по преюдициално дело C-159/21 в идентичен смисъл е и практиката на ВАС. Тъй като статута на чужденеца е отнет само поради изразеното от ДАНС становище без да е извършена самостоятелна и собствена преценка на релевантните за случая факти от компетентния да отнеме хуманитарния статут орган, оспорения акт е несъответен на решението на СЕС по дело 159/21 и даденото с него тълкуване, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Позовава се и на диспозитива на решението по дело C-519/21 на СЕС, като достъп до информация, свързана с националната сигурност не бил предоставен на жалбоподателя, нито в конкретното решение се разкривали каквито и да е конкретни факти и обстоятелства.

По тези съображения се иска отмяната на оспореното решение и иска присъждане на направените разноски.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците, представляван от юрк. Х. претендира в съдебно заседание неоснователност на жалбата и иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и доказателствата, представени с жалбата - договор за наем на недвижим имот от 05.202022г. апартамент № 2 и гараж в [населено място], кв. О., [улица] етаж 2 и за срок от две години от датата на сключването му, анекс към договора от 30.09. 2024г.относно наемната цена и срока на договора - до 05.10.2026г.; разпечатки за поръчки от сайта amazon.de, разписка за връчване на посочения адрес за задължение на оспорващия да се яви в СДВНЧ С., получена от А. С.; удостоверение за раждане на оспорващия, регистрационен лист и копие от регистрационната му карта.

Приети са и доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, като обсъди доводите и възраженията на страните, ведно с доказателствата по делото, извърши дължимата преценка на оспорения акт по реда на чл.168 и на основанията по чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена на дата 08.04.2026г., а оспореното решение е връчено на дата 27.03.2026г., с оглед на което жалбата е подадена в срок. Липсват данни за отбелязването в оспореното решение "счита се 11.02.2026г.", а изводът на съда за допустимост на оспорването поради подаване на жалбата в срок, формиран в определение № 19247/18.05.2026г. по делото, не е оспорен от ответника.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

1. С оспореното по делото Решение №5715/18.12.2025г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците, е постановено отнемане на предоставената с Решение № 144/10.03.2022 г. на Министерския съвет на Република България, изменено с Решение № 180 и 240 на Министерския съвет от 2022 г., изменено с Решение № 95 от 01.02.2023 г., изменено с Решение № 54 от 25.01.2024 г. и изменено с Решение № 79 от 20.02.2025 г. временна закрила на П. О., гражданин на У., [дата на раждане] в Д. област, с ЛНЧ [ЕГН], регистриран като лице с предоставена временна закрила в Република България.

2. За да постанови посоченото, органът се е позовал на чл.17, ал.5 ЗУБ и постъпило в регистратурата за класифицирана информация на ДАБ писмо от Държавна агенция "Национална сигурност" с вх. № 2-76 / 17.07.2025г., като в текста на решението относно посоченото писмо се съдържат буквално следните изрази:" съдържащо информация, обуславяща наличието на основания за отнемане на предоставената на чужденеца в Република България временна закрила по реда на чл.17, ал.5 от Закона за чужденците в Република България" - стр. 1 от решението; израз с идентично съдържание се съдържа на стр. 3 от решението. На стр. 4 от решението : "Във връзка с постъпилото в регистратурата за класифицирана информация на ДАБ при МС писмо с вх. № 2-76/17.07.2025 г. от Държавната агенция „Национална сигурност" (ДАНС), следва да се посочи, че съгласно разпоредбите по чл. 41, ал. 1, т. 1 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност" (ЗДАНС), ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по ЗУБ, като това правомощие е изрично записано в чл. 58, ал. 10 от ЗУБ.

Полученото в ДАБ при МС писмо изхожда от специализиран орган за контраразузнаване и сигурност, чиято основна функция е разкриване, предотвратяване, пресичане и неутрализиране на заплахите за националната сигурност. Като специализиран орган със законово възложени правомощия Държавна агенция „Национална сигурност" разполага с компетентност да извършва анализ и оценка на риска, свързан с пребиваването на чужденци в страната. В постъпилото писмо от ДАНС, предвид специализираната компетентност на агенцията и без да се възпроизвежда класифицирано съдържание, следва да се отбележи, че са изложени конкретни и аргументирани мотиви. По своята тежест те са достатъчни, за да обосноват предприемането на стъпки по реда на чл. 17, ал. 5 от ЗУБ спрямо чуждия гражданин. ДАБ при МС в случая действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да приложи разпоредбите на чл. 12, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ."

3. Що се касае до правните основания за издаване на оспореното решение, то на стр. 1 от решението е цитирана разпоредбата на чл. 17, ал.5 ЗУБ, на стр. 3 от решението са цитирани тестовите на чл.17, ал. 5ЗУБ, чл.12, ал.1, т.1, т.2 и т.3 ЗУБ. На същата страница органът е обсъдил, че според чл.17, ал.5 предложение второ ЗУБ временната закрила се отнема на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява сериозна опасност за националната сигурност, а в предложението трето от същата разпоредба, - временната закрила се отнема на чужденеца, когато има сериозни основания да се предполага, че представлява опасност за обществото. Органът е обсъдил, че европейското законодателство не съдържа легални

определения на понятията "обществен ред" и "обществена сигурност", като съгласно практиката на Съда на ЕС, държавите-членки са свободни да определят съдържанието на понятията съобразно своите национални нужди.

4. На стр. 4 от решението ответникът се е позовал общо на практиката на СЕС и формирал извод за осъществена хипотезата по чл.17, ал.5 ЗУБ: "според практиката на СЕС дори и само наличие на убедителни данни, че едно лице възнамерява да извърши противоправно деяние, е достатъчно за да се приеме, че то представлява достатъчно сериозна заплаха за обществения ред или националната сигурност. Поради това следва да се приеме, че в случая на украинския гражданин е достигнат законовият праг на „сериозни основания да се предполага“ по смисъла на чл. 17, ал. 5 от ЗУБ във връзка с чл. 12, ал. 1, т. 1-3, както и предложение второ и трето на чл. 17, ал. 5". Също органът е посочил, че "предвид установените факти по случая, се констатира, че не са налице основания за приложение на принципа „забрана за връщане“, а на . стр. 5 от решението, след обсъждане на съдържанието на принципа, е формиран извод, По отношение на П. О. липсват предпоставките за прилагане на принципа „забрана за връщане“.

5. Според ответника, "Видно от събраните по личното дело доказателства може да се направи обоснован извод, че с действията си П. О. представлява заплаха за сигурността на българската държава" - стр. 5 о решението. Също липсвали предпоставките за прилагането на принципа за забрана за връщането, от събраните доказателства в хода на образуваното административно производство не се установява животът или свободата на чужденеца да са застрашени по някой от признаците, посочени в разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, респективно в чл. 33, ал. 1 от Женевската конвенция. посочил е предвиденото по чл. 4, ал. 4 от ЗУБ - указание в кои случаи лице, търсещо или получило международна закрила може да се ползва от правата по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

6. Оспорващият следвало да се счита "като чужденец, получил закрила, за който има основания да се смята, че представлява опасност за сигурността на страната, в която се намира, или който, веднъж осъждан с окончателна присъда за особено тежко престъпление, представлява опасност за обществото на тази страна.". Ответникът счита, че решението му за отнемане на ползваната от чуждия гражданин временна закрила е в съответствие и с норма на чл. 14, § 4, б. „б" от Директива 2011/95/ЕС.

7. В хода на производството преди издаване на процесното решение са положени усилия за издирване на адрес на украинския гражданин - съобщение от 10.11.2025г. за образуваното производство да отнемане на международна закрила срещу П. О.; съдържащо покана на 25.11.в 09:30ч. да се яви в РПЦ - С. за провеждане на интервю, по време на което да изложи възраженията си срещу отнемането на временната закрила, а при невъзможност да присъства - може ад изпрати писмено възражение. Дадено е и указание, че в съответствие с чл.63а, ал.13 ЗУБ, неявяването му на интервю или непредставянето на писмени възражения, не е пречка за вземане на решение по образуваното производство. В отговор на писмо от ДАБ за образувано производство срещу украинския гражданин за отнемане на предоставената му временна закрила, от ДАНС в писмо от дата 15.12.2025г. е отговорено, че от страна на Агенцията не се възразява да бъдат предприети действия за отнемането на закрилата.

8. За постановеното по делото решение - отнемане на закрилата, са уведомени с писмо от 05.03.2026г. Дирекция "Миграция" ; СДВР , Главна дирекция "ГРАО"; МРРБ; до Дирекция "БДС - МВР; до ГД "Гранична полиция" .

9. Що се каса до образуването на административното производство, то първото действие след получаването на писмото на ДАНС от страна на администрацията на ДАБ съставлява докладна записка от 17.07.2025г., съставена от директора на Дирекция „Качество на процедурата за

международна закрила“, до председателя на ДАБ. С докладната записка председателят се уведомява за полученото писмо на ДАНС, а относно съдържанието е посочено следното: „съдържаща информация, обуславяща наличието на основания за отнемане на предоставената му временна закрила по реда на чл. 17, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците“. Цитирани са разпоредбите на чл.17., ал.5 и на чл. 12, ал.1, т. 2 ЗУБ, като последната разпоредба по силата на препращането в чл.17, ал. 5 ЗУБ, се прилага и привременната закрила. Само по тези мотиви се предлага да бъде образувано производство за отнемане на предоставената от страна временна закрила.

10. С жалбата са представени и приети като доказателства по делото договор за наем на недвижим имот от 05.2022г. апартамент № 2 и гараж в [населено място], кв. О., [улица] етаж 2 и за срок от две години от датата на сключването му, анекс към договора от 30.09. 2024г. относно наемната цена и срока на договора - до 05.10.2026г. – сключени между български гражданин и оспорващия; разпечатки за поръчки от сайта amazon.de, разписка за връчване на посочения адрес за задължение на оспорващия да се яви в СДВНЧ С., получена от А. С.; удостоверение за раждане на оспорващия, регистрационен лист и копие от регистрационната му карта.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи по основателността на жалбата:

Правни изводи на съда по основателността на жалбата

Съгласно чл.1а, ал.1 ЗУБ, Република България предоставя по реда на този закон международна закрила и временна закрила. В ал. 2 от същата разпоредба се съдържа понятието за международна закрила, а в ал. 3 от същата разпоредба - за временна закрила.

В чл. 2, ал. 2 ЗУБ се съдържа правомощие на Министерския съвет да предоставя временна закрила по чл.1 по чл. 1а, ал. 3, въведена с решение на Съвета на Европейския съюз, срокът на временна закрила се определя с решението на Съвета на Европейския съюз. Правомощието да отнема предоставената по посочения ред временна закрила, е предоставено на председателя на ДАБ. Така в чл. 48, ал.1, т. 1 от ЗУБ е предвидено, че председателят на ДАБ отнема временна закрила на основанията по чл.17, ал. 5 ЗУБ. Следователно, оспореното по делото решение е издадено от компетентен орган.

От формална страна решението е издадено в предвидената писмена форма, съдържа правни основания – посочени бланкетно, съдържащи повече от една хипотези, не съдържа фактически такива, относими към постановеното отнемане на временната закрила, такива основания не се съдържат и в административен акт, издаден в хода на образуваното производство за отнемане на временна закрила срещу оспорващия.

В чл. 82, ал. 1 ЗУБ са определени две основания за прекратяване на временната закрила – с изтичането на срока и по решение на ЕС. В чл. 82, ал.2 ЗУБ е предвидено, че председателят на ДАБ отнема временната закрила на чужденец в случаите по чл.17, ал.5.

Второто изречение на чл.82, ал.2 ЗУБ съдържа процедурни правила за отнемането на временната закрила чрез препращане – прилага се чл. 78 ЗУБ, а решението се връчва по реда на чл. 76 ЗУБ. След прекратяването или отнемането на временната закрила, освен ако е подал молба за международна закрила, спрямо чужденеца ес прилагат разпоредбите на Закона за чужденците в Република България.

В чл.78 ЗУБ не се съдържат изисквания за съдържанието на решението за отнемане на временна закрила, с което е непълно националната правна уредба транспонира разпоредбите на Директива 2001/55/ЕО на Съвета за минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица

и за мерките за поддържане на баланса между държавите членки в полагането на усилия за прием на такива лица и понасяне на последиците от този прием, чийто разпоредби, съгласно пар. 1а ЗУБ се сочат като въведени именно със ЗУБ.

В глава 8 , озаглавена „Специални разпоредби“ от Директива 2001/55/ЕО се съдържа чл.28, който в пар. 1, съдържа хипотези за изключване на дадено лице от режима на временна закрила, а основанието по буква б) от разпоредбата: “ са налице достатъчно основания, че той или тя е заплахата за сигурността на приемащата държава-членка или поради това, че е бил/а признат/а за виновен/виновна и осъден/осъдена с влязла в сила присъда за конкретно сериозно престъпление, той или тя представлява заплахата за обществото в приемащата държава-членка. Посоченото основание – частта заплахата за сигурността на приемащата държава или заплахата за обществото, съответства на предвиденото по националното право в чл. 17, ал. 5 ЗУБ – „ Временна закрила се отнема на чужденеца, когато се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 или за когото **има сериозни основания да се предполага, че представлява опасност за националната сигурност или за обществото. Прилагането на посочените две основания, свързани със заплахата за националната и обществената сигурност, не е обвързано със задължението на административния орган за преценка на личното поведение на лицето и при зачитане на принципа за пропорционалност. Задължението за спазването на тези две изисквания произтича от чл. 28, пар. 2 от Директива 2001/55/ЕО, а именно:**

„2. Причините за изключване, посочени в параграф 1, се основават изключително на личното поведение на съответното лице. Решенията или мерките за изключване се основават на принципа на пропорционалността.“

Посочените две изисквания – за преценка на личното положение и за спазването на принципа за пропорционалност, не са идентични с прилагането на принципа за забрана за връщане, обсъден в мотивите на оспореното решение, за прилагането на който също липсват конкретни данни. В оспореното решение не са изложени мотиви за личното положение на оспорващия, както и за спазването на принципа за пропорционалност при издаването му, произтичащи от **чл. 28, пар. 2 от Директива 2001/55/ЕО**, норма, която съдържа конкретно правило за поведение и следва да бъде прилагана пряко, тъй като не изисква транспониране.

Изложените мотиви в оспореното решение за правомощията на ДАНС в областта на националната сигурност , за задължението на тази агенция да дават становище, предвидено в чл. 58, ал. 10 ЗУБ и оттук задължение да се съобрази с преценката на ДАНС. Според чл. 58, ал. 10 ЗУБ становището на ДАНС се „взема предвид“, но този израз следва да се тълкува и прилага, в смисъла и съдържанието на даденото тълкуване от Съда на ЕС дадено с Решение на Съда (първи състав) от 22 септември 2022 г. по дело GM, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708 и конкретно с т. 2 от

диспозитива

.. 2) Член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.“

Така според цитираното тълкуване от Съда на ЕС, решаващият орган в производството по международна закрила, какъвто е председателят на ДАБ, не следва да взема решенията си при обвързана компетентност от становище на органите на ДАНС – националните органи с компетентност в областта на националната сигурност.

Изложените съображения за пропуски в мотивите на оспореното решение съставлява и допуснато съществено нарушение на изискванията за съдържание - предвиденото по чл. 59, ал.2, т. 4 АПК, както и поради противоречие с даденото задължително тълкуване за мотивите на акт в областта на отказите и отнемането на международна закрила по правото на ЕС, дадено с Решение на Съда на ЕС от 22 септември 2022 г. по дело GM, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, с т. 2 от диспозитива, което е следвало да бъде спазено при прилагането на националната разпоредба по чл.58, ал. 10 ЗУБ. Допуснатото нарушение на изискванията за съдържание на административния акт е съществено и до степен, че е невъзможно съдът да провери действителната воля на решаващия орган относно точните фактически и правни основания, въз основа на които е взел решението си и съставляват самостоятелно основание по чл. 146, т. 2 АПК за отмяна на оспореното решение.

В чл. 82, ал. 1 ЗУБ са определени две основания за прекратяване на временната закрила – с изтичането на срока и по решение на ЕС. В чл. 82, ал.2 ЗУБ е предвидено, че председателят на ДАБ отнема временната закрила на чужденец в случаите по чл.17, ал.5.

Второто изречение на чл.82, ал.2 ЗУБ съдържа процедурни правила за отнемането на временната закрила чрез препрещане – прилага се чл. 78 ЗУБ, а решението се

връчва по реда на чл. 76 ЗУБ. След прекратяването или отнемането на временната закрила, освен ако е подал молба за международна закрила, спрямо чужденеца ес прилагат разпоредбите на Закона за чужденците в Република България.

В чл. 78 , ал. 2 ЗУБ е предвидено задължение за уведомяване на чужденеца с писмо с обратна разписка за образуваното производство, причините за това и датата и мястото за провеждане на интервю, по време на което да изложи възраженията си срещу отнемането или прекратяването на международната закрила. Според второто изречение на същата разпоредба, следва да се уведоми и за възможността да предостави писмени възражения при невъзможност да присъства.

Съдържанието на представеното по делото съобщение съответства на изискванията по чл.78, ал. 2 ЗУБ, но съобщението не е връчено на адресата му. В същото е посочен адрес, за който оспорващият има сключен договор за наем и е заявен при регистрацията му. Съдът намира, че този адрес е действителен такъв за оспорващия, предвид данните за извършеното връчване с адресат оспорващия от друга държавна институция – МВР.

За връчването на съобщението за образуването на производството по отнемане на временната закрила срещу оспорващия е оформена само една обратна разписка с отбелязване „непотърсена“, което отбелязване не е индиция за връчване на съобщението, а само за положени усилия и съобщението не е връчено. В чл. 78, ал. 2 ЗУБ е предвиден специален ред по отношение на общите разпоредби на АПК – по чл. 18а АПК, но този специален ред не предвижда еднократно изпращане на писмо с обратна разписка, няма данни за положени усилия за връчване на пратката, съдържаща съобщението по чл. 78, ал.2 ЗУБ.

Следва да се посочи, че в случая не е спазен срокът по чл. 78, ал. 5 ЗУБ – решението да бъде постановено в 3 месечен срок от образуване на производството. В случая производството е образувано с издаването на докладната записка на директора на Дирекция „Качество на процедурата“ на дата 17.07.2025г., а решението на председателя на ДАБ е издадено на дата 18.12.2025г.

Изложеното съставлява допуснато нарушение на процесуалните правила, което е съществено, тъй като е ограничило правото на участие в административното производство на оспорващия и от тук и правото му на защита срещу неблагоприятния акт – нарушение по чл.146, т. 3 АПК.

Що се касае до съответствие на процесното решение с материалния закон, то такава преценка от съда не може да бъде извършена, тъй като органът се е позовал бланкетно на предвидените в чл.17, ал.5 ЗУБ са предвидени основания за отнемане на временна закрила – временна закрила се отнема на чужденеца, когато се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 **или** за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява опасност за националната сигурност **или** за обществото. Предвидени са различни хипотези в разпоредбата при условията на алтернативност, като предвидените по чл.12, ал.1, т.1-3 ЗУБ

съответстват на предвидените основания за изключване от режима на временна закрила по чл.28, пар.1, буква а) от Директива 2001/55/ЕО:

„ а) са налице сериозни основания да се счита, че:

i) той/тя е извършил/а престъпление срещу мира, военно престъпление или престъпление срещу човечеството, така, както е формулирано в международните инструменти, съдържащи разпоредби по отношение на такива престъпления;

ii) той или тя е извършил/а сериозно неполитическо престъпление извън приемащата държава-членка преди неговото или нейното приемане като лице, ползващо се с временна закрила, в тази държава-членка. Степента на строгост на очакваното преследване се преценява въз основа на характера на криминалното престъпление, за извършването на което въпросното лице е заподозряно. Поспециално жестоки действия, дори извършени, както се твърди с политическа цел, могат да бъдат класифицирани като сериозни неполитически престъпления. Това се отнася както за участниците в извършването на престъплението, така и за подстрекателите към извършване на престъпление;

iii) той или тя е виновен/виновна за действия, противоречащи на целите и принципите на Организацията на обединените нации;“

От самото обстоятелство, че по т. б) от чл.28, пар.1 от Директивата се съдържат основанията, свързани с обществена и национална сигурност, е обуславя и извода, че посочените по буква а) основания за изключване, са различни от понятията за национална и обществена сигурност. Във всички хипотези за изключване/прекратяване на временната закрила, следва да бъде преценено личното положение на чужденеца и принципа за пропорционалност. Относими данни към личното положение на оспорващия не са събрани, нито са преценявани, нито е преценяван баланса между засягането на личния и обществения интерес и кой интерес следва да се предпочете. Следователно, като не е събрал и обсъдил данни за относими обстоятелства, в съответствие с материално-правните изисквания за прекратяване на временна закрила, в това число по чл. 28, пар. 2 от Директива 2001/55/ЕО, оспореното по делото решение е постановено и в противоречие с материалния закон и допуснато още едно процесуално нарушение – решението е взето без да са събрани и обсъдени относими данни, т.е. при неизяснена фактическа обстановка, незаконосъобразност по чл.146, т. 3 и т. 4 АПК и основание за отмяната му. .

Съдът в казуса по делото не е инстанция по същество и не може да преодолее пропуските на административния орган по събирането на доказателства за относими факти и обстоятелства, нито вместо него да извърши преценка на доказателствата и изложи мотиви по всички относими въпроси, в това число и във връзка с данни от ДАНС, и вместо председателя на ДАБ да вземе решение по въпроса следва ли да бъде прекратена временната закрила на оспорващия или не.

По съображенията за пропуските при постановяване на оспореното решение, е без значение за изхода на делото съдържанието на писмото на ДАНС, което не е представено с административната преписка. Съдът в производството по делото проверява съответствието на решението на председателя на ДАБ с изискванията за законност, противното би лишило чужденеца от една съдебна инстанция и възможността при неблагоприятен за него резултат да защити правата си.

Следователно, оспореното по делото решение е незаконосъобразно по чл. 146, т. 2-4 АПК и следва да бъде отменено.

На основание всичко изложено и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от О. П., [дата на раждане] гражданин на У., чрез адв. Т. Б., срещу Решение №5715/18.12.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отнета предоставената с различни решения "временна закрила" на оспорващия.

Решението на съда може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд и в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: